

overvejet og ikke søgt at paavirke Stemmningen, der kun kunde skade Teatret. Hvis Ministeren har Ret i, at det er disse Demonstrationer, denne Opposition, der har tilvejebragt Situationen i Folketinget — jeg ved det ikke —, men hvis det er rigtigt, saa fortjener det virkelig en skarp Bebrejdelse, for saa har de gjort Teatret en daarlig Tjeneste dermed. Naar Ministeren har den Opfattelse, kan jeg godt forstaa, at han er bitter, men jeg vil dog vægre mig ved at tro, at Lovforslaget her skulde være ligesom et Hip til Operisterne og Balletten, fordi de gjorde det. Det kan jeg ikke tro, for derved rammer man ikke saa meget dem, som Befolkningen, og det er Befolkningens Interesser, vi skal varetage. Ministeren kan heller ikke mene, at det kunde være en Vinding for Befolkningen og for Landet at komme af med Operaen og Balletten. Det er kun i Fortvivelse næsten, at Ministeren griber til dette Middel, da han maa anse alle andre Veje for ikke fremkommelige. Og naar man har været Sagerne paa nært Hold og har set, hvorledes mange af de Personer, der har med Tingene at gøre, modarbejder en, eller hvad der nu er sket, det ved jeg ikke, saa kan man godt tænke sig, at man kan blive fortrædelig og sige: Lad os prøve en anden Vej. Men jeg føler mig ogsaa ganske overbevist om, at Ministeren vil være villig til at medvirke til en Ordning, der kan gøre det muligt at bevare Operaen, Balletten og Skuespillet for Staten drevet under Staten, sandsynligvis, lad mig sige forhaabentlig saaledes, at vi maa gaa til Dobbeltscenen, da vi ikke har været i Stand til at opnaa den fuldkomne Adskillelse.

Jeg har altsaa ment, at den højtærede Minister ikke i og for sig — og for øvrigt heller ikke det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) — har ønsket at drive Operaen og Balletten bort, men det er gaaet her, som det saa tidt gaar, de har ment at være tvungne til at gøre det; de saa helst, at de kunde beholde Operaen og Balletten, men de gør det ikke. Det er gaaet dem saaledes, for at tale med et bibelsk Ord, at det gode, som de vil, det gør de ikke, men det onde, som de ikke vil, det gør de. Men Sagen er jo ikke klarert dermed, at man nu jager Operaen og Balletten ud fra Kongens Nytorv. Maa jeg spørge: Kan saa Skuespillet fortsættes der med de Teaterstykker, som opføres der, og hvoraf mange vel kræver et Apparat baade i Forbindelse med Operister, med Balletten og ikke

mindst med Kapellet? Kapellet skal være til Raadighed for det kongelige Teater, maaske ikke i saa stor Udstrækning som nu, da vi saa ikke har de mægtige Operaer, men i hvert Fald i en ret fyldig Styrke. Altsaa ogsaa der bliver der en død Vægt at slæbe paa, og den gør ingen anden Nytte end at medvirke de Aftener, hvor netop de paagældende Stykker spilles, medens man, hvis man havde Statsdrift for Operaens Vedkommende, kunde lade Kapellet spille til Opera de andre Aftener. Naar der er saa mange og saa varme Tilhængere af Dobbeltscenen, er det heller ikke saaledes at forstaa, at disse to Scener skal være ganske nøjagtigt afgrænsede hver for sin Kunststart, det er ikke nødvendigt, ikke en Gang rigtigt, synes jeg. De kan meget vel drives saaledes, at naar Skuespillet, som ellers skulde have den mindre eller den nybyggede Scene, skal opføre Udstyrsstykker, f. Eks. „Der var en Gang“, maa de over til Kongens Nytorv, fordi der kræves en større Scene. Derfor maa jeg sige, at den Følelse af at skulle jages ud det ene eller det andet Sted fra, som nogle maaske vil have, behøver de ikke at nære, thi der skal ingen jages ud. Jeg mener kun, at i Hovedsagen maatte Operaen have til Huse paa Kongens Nytorv ud til Gaden der, men naturligvis maatte de enes i Fred og Fordragelighed om Pladsen. Man har sagt, at der var Gnidning og Modstand. Ja, det kan ikke undgaas, hvor mange Mennesker er samlede med forskellige Formaal og alle sammen skal have Plads paa eet Sted; Døgnet har jo ogsaa kun 24 Timer, og ikke en Gang det, for man kan ikke arbejde hele Døgnet igennem. Under saadanne Forhold følger det af sig selv, at der maa være nogen Friktion, men ellers har jeg det Indtryk, at Samarbejdet paa det kongelige Teater mellem de forskellige Retninger er saa godt, som tænkes kan.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds havde fat i nogle Bemærkninger om Ledelsen af det kongelige Teater. Jeg synes, at det ærede Medlems Udtalelse er fuldkommen rigtig, for der kan sidde, hvilken Mand der sidde vil paa den Plads, saa vil han altid være udsat for Kritik. Og Teater, det er noget, alle kan skrive om, og selv om de ikke kan, saa gør de det alligevel.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Helge Kjeldskov) og for øvrigt ogsaa det ærede 12te Medlem for 2den Kreds var igen inde paa Spørgsmaalet om Præmieobligationer. Ja, Spørgsmaalet om Præ-